

og saa fik det endog det Studsmaal med, at det manglede Evne og Vilje. Hvis nu den høje Regering vilde stride til Oplosning, og denne Gang af Landstinget, behøvede den ikke at give det saa stegt et Studsmaal med til Vælgerne. Men en Oplosning vilde vistnok være i høj Grad særkommen for dette Tings Medlemmer; jeg synes, vi alle maa brænde af Ønsket efter at komme ud til vore Vælgere og forsvare vore Ideer og Handlemaade. Vi maa huske paa, at det er Vælgerne, det til sidst kommer an paa. Jeg maa maaske atter minde om, at „Berlingske Tidende“ forleden Dag talte om denne sunde, upartiske Samfundsgruppe, der gaar mod dem, der ville forstyrre Freden. Derved sigtes naturligvis til de privilegerede Landstingsvælgere; det var dem, vi skulde ud til, og det var dem, der egentlig skulde afgøre denne Konflikt, hvis det bliver til Konflikt. Der har man et Midde, og der er ikke mindste Tvivl om, at den høje Regering vilde ikke alene anse det som sin Ret, men vil i alt Fald under visse Omstændigheder anse det for sin Pligt at benytte dette konstitutionelle Midde; thi naar man har et fuldstændig konstitutionelt, et fuldstændig loyalt, et fuldstændig effektivt Midde, saa vil en Regering ikke kunne forsvare ikke at anvende det, naar Alternativet er, at man ellers kommer ind i uregelmæssige Tilstande, for at bruge dette milde Ord. Nej, principielle Hensyn skulde ikke afholde dette Ting fra at vedtage disse to Differenspunkter. Det er Lapperier, og det vilde grænse næsten til det latterlige, om Finansloven prængtes paa saadanne Smaapunkter, hvori der ikke er noget Princip. Derimod er der en Masse andre Principper, som jeg har tangeret, og som jeg synes maatte afholde Tinget fra at fremkalde en saadan Krise, som det i Formiddag lod til at drive hen imod. Men i Stedet for nu at sørge eller ærgre sig over Ting, der kunne synes at være menneskelige Dumheder og Daarligheder, bør man, naar man har Fortrostringen til, at det hele vil vende sig til det bedste, søge at tage det lidt humoristisk. Den Finanslovbehandling, som begyndte med en Krise efter Konsejlspræsidentens berømte Erklæring i Folketinget efter Finanslovens tredje Behandling i dette Ting, og derefter er forhandlet her og i et Fællesudvalg, ved den er man til sidst kommen til det Resultat, at det Ministerium, som man troede stod paa Afgrundens Rand og troede at kunne skubbe til baade i Folketinget og i Landstinget, viser sig nu at være stærkere end baade Folketinget og Landstinget, d. v. s. ikke begge i Forening, men hver for sig. Naar man har opnaaet den Lykke

— man kunde maaske sige, at Lykken har været større end Forstanden — at man har faaet en saadan Magtstilling og saa ikke vil benytte de Magtmidler, man har, saa maa man være stabt paa en besynderlig Maade som Minister. Men ved Hjælp af disse Midler, som jeg i Aften har antydet, kunde vi komme til den baade for Folketinget og for Landstinget, for Konge og for Folk ønskelig Ordning, og derfor er der ingen Grund til at sørge; men jeg synes, at alt, hvad der her er passeret, giver Anledning til at minde om den berømte Axel Ogenstjernas Ord: „Min Søn, med hvilken Mangel paa Klogskab bliver Verden ikke regeret.“

Konsejlspræsidenten (Reedtz-Thott): Min Opfattelse er, at i dette Øjeblik er det Indstillingerne fra Fællesudvalget, der foreligge til Forhandling. Ganste sikkert maa de for enhver udenforstaaende, der ikke har fulgt med, være højt ejendommelige og næsten usforstaaelige. De, der have fulgt med og ere inde i Sagerne, saaledes som de nu foreligge, tror jeg, ville være enige om, at man nærmest kan karakterisere Stillingen saaledes, at de Poster, der ligge Tingene imellem, ere for ubetydelige til, at man af Hensyn til dem burde udsætte sig for de alvorlige Følger, som kunne flyde af, at der bliver en forfælselig Vedtagelse af Finansloven i de to Ting.

Det høje Ting maa paa Grund af Omstændighederne bære lidt over med, at jeg taler lidt længere, end jeg almindeligvis ønsker og plejer at gøre, thi jeg mener, at det vil være rigtigt at se tilbage til, hvorledes den Situation, som nu i dette Øjeblik foreligger, har udviklet sig. — Trede Medlemmer ville altsaa gentagde i deres Erindring, at i Fjor stod Finansloven i Fællesudvalget saaledes, at det endte med, at der fra Fællesudvalget kom en Indstilling, hvorved alle de Poster, hvorom man ikke var enig, vare bortfaldne. Selvfølgelig var det for Ministeriet en meget vanskelig Stilling, der saaledes fremkom, et meget vanskeligt Budget at modtage. Der var saa store Medsættelser paa de militære Budgetter, at Regeringen kun med stor Overvindelse kunde gaa til dem. Hvis ikke dette høje Ting ogsaa var gaaet med til disse Medsættelser og havde raadet til dem, og hvis Regeringen ikke havde haft den Autoritet at støtte sig til, som det ærede 7de kongevalgte Medlem (Hedemann) absolut maatte være, idet det ærede Medlem tilraadede at gaa ind paa disse Medsættelser, vilde Regeringen næppe have kunnet gaa med hertil. — Da nu Finanslovbehandling i dette Aar forelaa, maatte det jo efter